

Johanna Riep - Officier van Administratie

Afwisseling en uitdaging daar houd ik van.

Hoe lang werk je al bij de marine?

Ik werk al 6 jaar bij de marine.

Waarom heb je je aangemeld?

Na de middelbare school wilde ik graag verder studeren. Daarnaast wilde ik ook de wereld zien, veel sporten, geld

verdienen en baangarantie. Dat bood de marine mij allemaal!

De eerste 5 jaar ben ik opgeleid tot marine officier. In deze 5 jaar heb ik niet alleen het KIM (Koninklijk Instituut voor de Marine) afgerond, maar ook mijn *master in science* gehaald aan de Vrije Universiteit in Amsterdam. En dit allemaal gefinancierd door de marine en ook nog eens met een dik salaris. Doordat je tijdens je opleiding betaald krijgt, kun je je volop storten op je studie en daarnaast ook nog de dingen doen die je leuk vindt, zoals sporten en reizen.

Tijdens de vijfjarige opleiding loop je ook stage, wat inhoudt dat je meevaart met verschillende schepen. Hierdoor heb ik veel van Europa en Afrika kunnen zien. Na je opleiding garandeert de marine je een leuke baan. Niet zo'n saaie kantoorbaan, maar een avontuurlijke baan waarmee je de wijde wereld intrekt.

Met welke missie ben je op dit moment bezig? Wat houdt zo'n missie in? Wat is precies jouw taak?

Momenteel bevind ik mij aan boord van Hr.Ms. Evertsen voor de kust van Somalië. De militaire opdracht van Hr.Ms. Evertsen is het beschermen van World Food Program zeetransporten van humanitaire hulpgoederen uit Mombasa (Kenia) naar Mogadishu (Somalië). Meer dan een miljoen Somaliërs zijn afhankelijk van voedselhulp die wordt gebracht door de schepen van het World Food Program. In de afgelopen jaren is dat verhinderd door piraten. Wij gaan de zee veilig stellen zodat de voedselhulp de bevolking van Somalië bereikt.

Ik heb heel veel taken aan boord. Mijn hoofdtaak is voedingsofficier. Dit houdt in dat ik samen met het personeel van de logistieke dienst verzorging verantwoordelijk ben voor de voeding en alles wat daarbij komt kijken aan boord. We zorgen ervoor dat er verse voeding aan boord komt, opgeslagen wordt in de juiste ruimtes, bereid wordt en uitgeserveerd wordt. Nu lijkt dit op het eerste gezicht niet zo'n moeilijke taak, maar juist in deze missie is het een enorme uitdaging. Vaak weten wij pas 1 tot 2 dagen van tevoren wanneer wij een haven gaan bezoeken. Dit houdt in dat onze leveranciers in deze haven slechts 1 tot 2 dagen de tijd hebben om onze bestelling klaar te maken. Dit is te kort als je je bedenkt dat bestellingen vaak zo'n 3 weken van tevoren de deur al uitgaan.

Doordat wij elke keer zo kortdage weten dat wij in een haven komen, worden er vaak producten niet geleverd, of er wordt te weinig geleverd, of de kwaliteit is niet goed. En ondanks deze tegenslagen moeten mijn team en ik ervoor zorgen dat er een goede maaltijd op tafel komt te staan voor alle hardwerkende collega's. Vanwege de onstabiele in de Oost-Afrikaanse landen zijn daarnaast de prijzen van de producten ook erg hoog en zijn er weinig leveranciers die hun hoofd boven water kunnen houden. Dat zijn allerlei uitdagingen die er nog bijkomen.

Een andere functie van mij is Public Information Officer (persofficier). Ik ben degene die contacten legt met journalisten en verslaggevers. Zoals je waarschijnlijk hebt gemerkt is Hr.Ms. Evertsen de laatste tijd erg veel in het nieuws geweest. Dit is vanwege de persreizen die we organiseren. Dit houdt in dat wij daadwerkelijk een grote groep pers mee laten varen en de missie laten meeleven zodat zij ons verhaal kunnen publiceren en aan de rest van de wereld kunnen laten zien hoe kritisch de situatie is in de wateren van Somalië en in Somalië zelf! Zo hebben wij in alle kranten gestaan, zijn op televisie geweest (in binnen- en buitenland) en zijn ook op de radio geweest.

Een derde functie van mij is vliegdekofficier. Aan boord van Hr.Ms. Evertsen hebben wij een helikopter. Deze helikopter vliegt regelmatig om patrouilles uit te voeren. De flight crew gaat dan op zoek naar piraten en doet dan verslag aan ons schip. Ik ben degene die de helikopter aan en van boord 'wappert', zoals dat heet. Ik sta op het helikopterdek en geef door middel van verbale communicatie over een verbinding

en handsignalen het teken aan de helikopter dat hij mag opstijgen en af mag vliegen.

Dit is ontzettend operationeel, want je bent aan het communiceren met de commandocentrale, de brug van het schip en de helikopter. Daarnaast moet je ook nog de wind in de gaten houden op je windmeter omdat een helikopter niet bij alle windrichtingen en -snelheden van boord kan. En om het af te maken doe je ook nog je handsignalen. Dit allemaal om ervoor te zorgen dat de helikopter veilig land en stijgt. Ook als het slecht weer is en de boot dus behoorlijk beweegt!

Naast deze functies doe ik kleine dingetjes zoals het onderhouden van onze website (hrmsevertsen.marine.nl) en het schrijven van maandelijkse brieven aan ons thuisfront. Een van de leukste dingen die ik aan boord doe is sportles geven. Net als op de sportschool geef ik Body Combat, Body Attack, Extreme Core Training, Streetdance en Yoga. Soms kan het niet omdat wij het schip teveel beweegt, maar meestal komen er zo'n 12 mensen naar mijn lesjes die dan buiten wordt gegeven op het helikopterdek.

Hoe is het leven op zo'n boot? Hoeveel mensen wonen en werken daar?

Een schip kan worden gezien als een klein varend dorp. Wij wonen met 190 mensen aan boord. Als je eenmaal begint aan een missie dan krijgt je dag aan boord een soort routine en vliegen de dagen vaak voorbij. Je hebt natuurlijk mensen die je als echte vrienden beschouwt, maar de rest zijn collega's. Je moet het alleen heel lang met elkaar zien uit te houden. Daarom is open communicatie en wederzijds respect erg belangrijk als je voor een lange periode samen weggaat.

Het leven aan boord is net als thuis. Alleen zijn de taken verdeeld over verschillende groepen. De was wordt gedaan door de wassers, er wordt gekookt door de koks, machines worden gerepareerd door onze monteurs, er wordt olie geladen door onze olieboer, de officier van de wacht brengt ons van A naar B, de bakker bakt dagelijks de verse broodjes, enz.

Daarnaast heb je de minder gewone taken zoals de werkzaamheden met wapens, het veiligstellen van de zee rond ons schip en het WFP-schip, de brandoefeningen, enz. Iedereen doet zijn eigen ding en daar draait alles om aan boord. Natuurlijk is er tussen de middag en 's avonds tijd om te ontspannen. Anders zouden wij het natuurlijk niet 5 maanden vol kunnen houden!

Hoe ziet jouw dag op zo'n schip eruit? Sta je 's ochtends op en ga je dan bijvoorbeeld eerst tien kilometer hardlopen? Of hoef je fysiek niet heel sterk te zijn?

Soms sta ik inderdaad heel vroeg op (05.15 uur) om hard te lopen en te steppen. Maar dit doe ik lang niet elke dag! Ik sport elke dag en soms wel twee keer op een dag als ik les geef. Af en toe gun ik mijzelf wel een rustdagje. Ik begin mijn dag altijd met het lopen van een rondje langs mijn personeel en maak overal een babbeltje zodat ik weet wat er speelt bij mijn mensen. Daarna ga ik aan het werk. Er zitten soms dagen tussen dat ik tot 's avonds laat aan het werken ben. Er zitten gelukkig ook dagen tussen waar ik in mijn middagpauze even kan rusten en kan genieten van de zon.

Er komen natuurlijk altijd weer dingen tussen je werkzaamheden door: zoals schietoefeningen, brandoefeningen en hindernisbanen (opgezet door de mariniers). Maar soms is het ook menens en worden wij op post geroepen omdat er mogelijk gevaar dreigt; zoals een klein visserbootje wat ook mogelijk een piraat zou kunnen zijn! Dit is het moment dat de mensen die ingedeeld zijn met scherfwerende vesten en helmen daadwerkelijk achter hun wapens gaan staan buiten en 100% alert moeten zijn! De Somalische wateren zijn een van de gevaarlijkste wateren in de wereld en datgene wat op het eerste gezicht geen dreiging lijkt, zou zo maar om kunnen slaan en schade kunnen aanrichten. Wij zeggen altijd: "de visser van vandaag is de piraat van morgen". Dit is heel moeilijk in te schatten, daarom is het erg belangrijk tijdens dit soort momenten

goed uit te kijken, omdat het in het belang is van je eigen veiligheid en de veiligheid van je collega's.

Wat vind je het allerleukste aan je werk? En wat het minst leuke?

Het allerleukste van mijn werk vind ik het reizen. De marine brengt je naar steden waar je normaal gesproken niet zo snel naartoe zou gaan. Zo ben ik naar Merka (Somalie), Mombasa (Kenia), Dar-es-Salaam (Tanzania), Dakar (Senegal), Mahe (Seychellen) en Djibouti (Djibouti) geweest. En dit zijn nog maar de landen bij Afrika!

Daarnaast heb ik nog tientallen steden gezien in Europa, Midden-Amerika en Noord-Amerika. Je blijft je elke keer weer verbazen over de verschillende culturen. En ik blijf mij elke keer weer verbazen dat wij in elke stad onze draai vinden en de omgangsvormen van de lokale bevolking leren kennen. Wereldvreemd kun je mij niet noemen! In welke vreemde stad je mij nu ook zal neerzetten, ik zal mij altijd redden. Met mijn rugzak op, vreemde valuta's op zak, een goed humeur en lef weet ik mij in elke stad te redden.

Het vele reizen heeft ook zo zijn nadelen. Soms ga je voor een half jaar weg en laat je je familie en vrienden thuis achter. Je hebt natuurlijk wel contact via email en met de telefoon, maar je mist wel veel dingen. Mijn kleine nichtje die afgelopen najaar is geboren, kan nu al een paar woordjes zeggen en rent al rond in zo'n kinderstoel op wieltjes. Moeilijk in te denken omdat de laatste keer dat ik haar zag ze niet eens haar hoofd rechtop kon houden! Alles wat daartussen zit heb ik allemaal gemist. Dat vind ik wel jammer. Het leven thuis gaat gewoon door zonder jou en als je weer terug komt dan moet je weer flink bijgepraat worden.

En wat is er echt spannend, opwindend aan je werk?

Wat echt spannend is aan mijn werk zijn de momenten wanneer er iets voor 'het echt' gebeurt. Dus niet voor oefening. Dan zie je hoe efficiënt het bedrijf is en hoe gedreven iedereen is. Daarnaast geeft het je een ontzettende adrenalinekick omdat je jezelf niet kan permitteren iets fout te doen. Ook is het ontzettend spannend en opwindend als je met de helikopter of de rhib (klein speedbootje) mee mag.

Tijdens deze missie escorteren wij schepen van het World Food Program. En omdat ik persofficier ben mag ik soms een kijkje nemen aan boord van deze koopvaardis-schepen. Ik word dan aan boord gebracht met de rhib en klim via een klein laddertje naar boven. Dat zijn altijd erg opwindende gebeurtenissen, omdat je uit je vertrouwde omgeving bent. Je gaat aan boord van een vreemd schip, wat vaak in slechte staat verkeert in vergelijking met ons eigen schip, het is bloedheet en je hebt vreemde mensen om je heen. Natuurlijk zijn onze eigen mariniers ook aan boord omdat zij tenslotte het schip beschermen tegen piraten. Maar dit zijn wel de dingen die je werk extra bijzonder maken. Even overstappen midden op zee, daar je werk doen en dan weer terug.

Ben je altijd al een thrillseeker geweest? Was je bijvoorbeeld als kind ook al op zoek naar spanning?

Of ik altijd een thrillseeker ben geweest weet ik niet, dat zou je aan mijn ouders moeten vragen. HAHA. Ik weet wel dat ik maximaal geniet van het leven! Alles wat leuk is moet je doen als het kan. Zo heb ik bijvoorbeeld mijn parachute- en duikbrevet gehaald. En ik heb nog veel meer leuke dingen gepland. Ik ga deze zomer mijn motorrijbewijs halen en wil leren kite-surfen. Ik zie in alles een uitdaging en ik denk dat alles mogelijk is en dat ik alles zou kunnen. Als je er maar 100% voor gaat. Het scheelt natuurlijk voor mij dat de marine erg goed betaald waardoor ik dit allemaal kan betalen. Een thrillseeker? Ja, ik denk het stiekem wel!

Kun je een aantal ervaringen noemen bij de marine die best heftig waren?

Ik ben wel eens heel kort aan land geweest in Somalië. De mensen waren daar erg enthousiast en omsingelden ons. Ze waren niet met z'n tien of twaalfen. Nee, het waren een stuk of 100 man. Toen ik werd omsingeld door al deze mensen, waarvan er velen wapens droegen wat heel normaal is voor hen, voelde ik mij erg ongemakkelijk. Je weet namelijk nooit wat er kan gebeuren en je bent ook nog eens in de minderheid. Ik werd vooral bekeken omdat ik de enige vrouw was die mee was gegaan en die zich niet had gekleed als een islamitische vrouw (volledig bedekt) maar als een westerse vrouw. Een aantal mannen wonden zich daar erg over op, waardoor de groep erg rumoerig werd en zich uitbreidde. Op dat moment was ik niet echt relaxed meer. Zo'n situatie zou maar kunnen escaleren! Gelukkig is er uiteindelijk niks gebeurd, maar ik vond dat momentje wel heftig!

Tijdens een andere oefening in Senegal, werden wij met een bus van Dakar naar Toubakouta (2 uur rijden ten zuiden van Dakar) gereden. In dat dorpje gingen wij namelijk de volgende dag een oefening uitvoeren. Tijdens de 2 uur durende rit reden wij door een vuilnisbelt. En tot mijn verbazing lagen daar gewoon dode mensen tussen. Dat was voor mij een enorme shock. Het verbaast mij elke keer weer dat de waarde van een mensenleven in bepaalde landen in Afrika toch aanzienlijk lager ligt dan in westerse landen. Ik kon niet geloven dat mensen naast vuil werden neergelegd. Ik heb er een aantal avonden over nagedacht.

Hoe ga je om met dit soort situaties? Je gaat door. Je moet inzien dat het leven zoals wij dat in Nederland hebben, lang niet voor iedereen op de wereld vanzelfsprekend is. Integendeel juist. Op dit soort momenten ben ik altijd erg dankbaar dat ik ben wie ik ben en dat ik het geluk heb gehad om in Nederland geboren te worden. Daarom ben ik ook zo trots op de missie die wij nu doen! Het werk wat mijn 189 collega's en ik doen redde de levens van honderdduizenden vluchtelingen in Somalië. Wij dragen ons steentje bij aan het verzachten van al het leed op de wereld. En daar ben ik trots op!!!!

Waar krijg je een kick van?

Ik krijg een kick van nieuwe dingen! Nieuwe steden zien, nieuwe sporten leren, nieuwe culturen leren kennen! Ik krijg ook een kick van sporten. Veel mensen sporten omdat ze willen afvallen of er sportief uit willen zien. Dat wil ik zeer zeker ook. Maar ik sport vooral omdat ik het leuk vind en het mij een kick geeft. Als ik op de hardlooppband sta ga ik steeds harder, push the limit, verleg je grenzen! En achteraf voel ik mij altijd heerlijk! Ik krijg ook een kick van

spontaniteit. In een opwelling ergens heen gaan of iets gaan doen wat je nooit eerder hebt gedaan!

Ben je wel eens bang geweest?

Ik kan mij niet herinneren dat ik echt bang ben geweest. Op momenten dat iets spannender wordt, beschouw ik het als een kick en niet zozeer als bangheid.

Hoe is het om tussen voornamelijk jongens te werken? Zijn ze aardig voor je of behandelen ze jou als één van de jongens?

Ik vind het erg leuk om tussen jongens te werken. Ze zijn lekker makkelijk en duidelijk. Je weet altijd precies wat je aan ze hebt. Als er een meningsverschil is dan is dat binnen 5 minuten uitgepraat en gaan wij gewoon door met ons werk. Mannen broeden niet zo op een probleem zoals sommige vrouwen dat doen. De vrouwen hier aan boord doen het overigens ook niet hoor! Jongens hier aan boord behandelen mij niet als jongen of meisje, maar als een collega.

Hoe stoer moet je zijn als meisje voor de marine? En hoe stoer ben jijzelf?

Van een schaal van 1 tot 10, moet je denk ik toch wel een 8 zijn! En dat zal bij de marine groeien naar een 10! Ik vind het stoer om te weten hoe ik met wapens om moet gaan. Ik vind het stoer om de wijde wereld in te trekken. Ik vind het stoer om niet achteruit te deinzen voor een uitdaging! Ik denk dat ik wel zeker een 8 waard ben!

Wat vinden je ouders en vrienden ervan dat je dit doet? Moedigen ze je aan of zijn bijvoorbeeld je ouders vaak ongerust?

Mijn ouders en vrienden vinden het erg leuk dat ik dit doe. Vooral omdat ze zien dat ik mijn werk echt leuk vind! Als ik aan sommige vrienden vertel wat ik allemaal meemaak tijdens zo'n missie, dan kijken ze mij altijd met verbazing en ongeloof aan. Vooral omdat sommige vrienden van mij nog aan het studeren zijn of een kantoorbaan hebben en zich dus helemaal niet kunnen voorstellen dat ik op zo'n jonge leeftijd al zoveel verantwoordelijkheid heb en zo'n afwisselende baan heb. En natuurlijk dat ik al zoveel van de wereld heb gezien en zoveel dingen meemaak. Ik vertel ook altijd met erg veel enthousiasme over mijn werk! Mijn ouders vinden het ook erg leuk! Vooral mijn vader omdat hij zelf ook bij de marine zit. Ze zijn erg trots op mij! Natuurlijk vinden mijn familie en vrienden het jammer dat ik soms lange tijd van huis ben. Maar ik neem wel altijd leuke exotische souvenirs voor ze mee!

Heb je wel eens heimwee als je zo lang van huis bent? Hoe ga je daarmee om?

Als ik heel eerlijk ben heb ik eigenlijk geen heimwee. Dat is heel vreemd, maar ik denk dat dat voor de meesten hier aan boord geldt. Als je heimwee hebt dan zal je het erg moeilijk hebben tijdens een reis van 5 maanden. Het scheelt enorm natuurlijk dat iedereen om je heen in hetzelfde schuitje zit. Je hebt altijd steun

aan je vrienden en collega's. Wat ik wel heb in de laatste paar weken van een missie is ONTZETTENDE ZIN om naar huis te gaan. Zo veel zin dat ik niet kan wachten en dat ik er kriebels van in mijn buik krijg. Ik maak dan heel veel plannen in mijn hoofd, waardoor ik soms zelfs niet kan slapen omdat ik er zo'n zin in heb! En als je dan weer thuis bent.... dat is echt het leukste wat er is. Dan mag je al die dingen die in je hoofd al tien keer zijn gedaan daadwerkelijk doen! Terrasje pakken aan de Oude gracht in Utrecht, picknicken in het Vondelpark, naar Lowlands, en zo heb ik nog 101 plannen voor als ik terug kom.

Weet je al naar welke missies je toe moet in de toekomst? Zie je daar tegenop?

Ik weet niet wat ik in de toekomst zal gaan doen. Voorlopig blijf ik aan boord van Hr.Ms. Evertsen. Maar wat ik ook zal doen, ik zal er niet tegenop zien. Zelfs al word ik naar Afghanistan gestuurd. Daar ben ik tenslotte voor bij Defensie gegaan! Ik heb nou eenmaal een baan vol afwisseling en uitdaging!